



Прѣдъ ябълката.

нтонъ и Стефанка прѣминаха въ по-горнѣо отдѣление. Ето вече една седмица отъ какъ сж започнали занятията. Дългата лѣтна ваканция имъ бѣ омръзнала. Тѣ сж радостъ очакватъ новата учебна година, за да отидатъ въ училището, да се събератъ съ другаритѣ си и да слушатъ и научатъ нови нѣща отъ обичния си учителъ....

Днесъ тѣ се връщаха отъ училището. Минаха покрай градината на чича Стояна. Спрѣха се прѣдъ ябълката, която бѣ обкичена съ плодове. Пъкъ колко много ябълки бѣ родила тази година! Тѣ бѣха едри, червени и привличаха погледа на всѣки минавачъ.

— Какви хубави ябълки!—каза Антонъ. Азъ ще хвърля, Стефанке, единъ камтъкъ, за да си обуримъ нѣколко. Трѣбва да сж много вкусни.

И Антонъ се наведе да търси камтъкъ.

— Не, небива, Антоне!—извика съ умиленъ гласъ Стефанка и го улови за ржката.

— Защо, Стефанке?

— Не знаешъ ли, че тѣзи ябълки не сж наши—тѣ сж чужди. Мама и тате, и учителтъ, нали постоянно ни казватъ, че чуждото нѣщо не бива да се взема. Този, който посѣга на чуждото, той е крадецъ. Искашъ ли, Антоне, и ти да бждешъ такъвъ за двѣ, три ябълки! Да си по-

